

Про вибір

Я маю добре-знайомих-але-не-зовсім-друзів, але лише одного цікавого-TOWER-друга.

Я дивуюсь голосом Великої Опери, але приймаю лише хриплий голос чесності.

Я бачу навколо чисті ріки Брехні, але вмиваюсь брудним струмком Правди.

Я гріюсь штучним світлом високовольтних ламп, але замерзлими пальцями розкладаю Багаття.

Я маю в кишені папірці-гроші, але ношу подерті джинси і старенькі кеди.

Я гуляю безкінечними вулицями Міста, але відпочиваю за його межами.

Я бачу Долею розбиті Серця, але вірю і пишу про Мрію.

Я дивлюся на неоновий захід, але відчуваю міради живих Зірок.

Я Заручник. В'язень. Можливо. Але вибирати ще вмію.

Я РОБЛЮ ВИБІР! І ЖИВУ ЦИМ!

Я будую довгі магістралі свого життєвого шляху, але ходжу побитими стежками.

Я зводжу височенні будинки, але живу на землі.

Я літаю в гості до Місяця, але провідую своїх сусідів.

Я додаю не роки життя, а життя до років.

Я збираю уламки розбитої Мрії, але не зупиняюсь і крокую далі.

Я відвідую фестивалі, але знаю, що справжня музика та, що бере початок у мені.

Я фотографую Щастя, а не сміттєві баки.

Я вмію танцювати вальс, але мій найкращий партнер – осіннє листя.

Я маю велику електронну бібліотеку, але читаю старі та поживклі книги.

Я ношу протигаз, але не втрачаю Надії ще раз зробити ковток чистого повітря.

Я приймаю світ, але це не означає, що я його підтримую.

зможе так повеселити змія. Він мріяв, що буде бігти з ним на випередки, що зможе лежати на траві, а змії високо в небі буде йому посміхатись, але він зробить для нього довшу нитку. Він любив змія не лише через його яскравість. Хлопчик був впевнений, що змії його не зрадить, що змії не такий підступний, безсердечний і жорстокий, як люди. Бо змії був його другом, єдиним і справжнім. Але не судилось. Сім'я хлопчика переїхала. Змія закинули у якусь коробку із кухонними приборами, що помістили у багажник. А потім може через необережність, або мама дійсно подумала, що син вже великий і закинула змія на горище. Так він там і залишився. На 10 років. Весь цей час змії чекав. Точно не розуміючи чого. Він не злився... Аромат свободи ще був у коробці. Там у куточку ще досі таївся міраж, де було небо, вітер і хлопчик. Цікаво, ким він став? Чи забув про змія? Чи знайшов власну свободу? Хлопчик виріс. Сьогодні йому 15. Вітання, подарунки, банкет... АЛЕ. Його це не цікавило. Він вибрався на горище. Спочатку сидів і дивився на небо. А потім почав ритись у старих речах. Ось його перші футбольні кросівки, ролики, перший зошит, малюнок, книга, безліч старого одягу і всіляких дрібниць, перший диск, що випросив у мами. І коробка, міцно запечатана скотчем. А відкривши... Там був змії. Той змії який йому подарував на 5-річчя тато. Той, якого він лише один раз випустив, бо боявся втратити. Той, якому він обіцяв ще повеселити. Із коробки ще пахло свободою – чистим і високим небом і трохи прим'ятою травою. В голові аж запаморочилось від спогадів. Тато... ось він поруч. Здається і не залишав. Здається і не помирав. Вийшовши за будинок, він випустив змія. Змії був ще схожий на птаха. Трохи. Крила виблякли, припали пилюкою, фарба зітерлась, де не де був пошкоджений поліетилен. Та і летів він не жваво, а радше змучено. Хлопчик теж почував себе змученим. Сльози накопились. Але не заплакав, бо тато просив не плакати за ним, бо він був народжений, щоб дарувати посмішку.

- Краще б я пролежав 10 років у коробці, разом із тобою. Може б не став таким... знаєш, птахо, мені бракує такої свободи. Я б все віддав якби мене ось так випустили б політати. Я б літав. Вічно. І творив. Музику. Але... тобі я дам шанс, а сам залишусь тут на землі, як тоді. Але я не потягну тебе додолу. Тоді він відчув себе маленьким. Відчув як колись, він із трепотом складав до коробки змія. І мрія. Мрія його була така дитяча, полетіти із змієм... Нитка ослабилась. Змії злякався. Невже його відпустять? Невже? Він піднявся вище, а потім ще вище до білосніжних хмар, вітер тут спокійніший. Він теревенив із ним. Вітер цікавий співрозмовник. Він носив змія у різні країни, на найвищі гори, опускав до океану, але потім повертав, бо змії був цікавий. Точніше його розповіді про хлопчика, хлопчик дійсно його цікавив. Прошло ще років 5, а може і більше. Змії замучився, він став майже білим від постійних польотів, у нього б напевно виросла борода, якби це було можливим.

- пусти мене. Я вже старий. Мені пора. Опустити у якесь полум'я. Пора. Вітер не пручався. Він розумів, що ніщо не вічне. Колись і він так піде, але ще не зараз. А от змієві пора. Повільно змії опустився у купу листя. Його сплять, сьогодні або завтра. Він спокійно лежав на землі. І слухав. Так, він багато побачив і хотів ще почути. До нього

долітали звуки машин, велосипеда, сварка якихось жінок, тупіт і...музика. Скрипка. Він іноді чув такий звук, коли лежав на горищі. Але то був несміливий звук, тихий, наче боявся чогось. А це сміливий, різкий але ніжний. Просто чудовий.

- будь ласка... віднеси туди. І все. Я хочу побачити того, хто грає. Це Він!!!Вітер це сприйняв, як банальне останнє прохання, але послухався.Змій приземлився на алеї вистеленій травою, хай вона вже було пожовклою, але там де стояв цей молодий хлопчина вона здавався зеленою.Хлопчик. А це ж він. Він!!! Змій впав до його шапки. Вуличний музикант. А ти ж про це мріяв? Про музику? Так? Я радий за тебе. Змієві було тепло у цій шапці... він дивився на очі і танув. Вони досі щирі... змієві здалось, що він плакав. Але то лише дощ. Він любив небо, бо воно плакало тоді коли змії не міг. Хлопець зібрав скрипку. І хотів було вже забрати шапку, та раптом побачив старий поліетилен і хотів уже викинути. Це видалось знайомим. Ледь вгадувались намальовані крила, очі... відірвана нитка. Так це ж його птах!!Його!Не знаю, кому більше тоді дякував хлопець. Він заніс змія до квартири, маленької, але затишної. І цілу ніч працював над ним. Пофарбував, зробив нові крила, намалював гарні блакитні очі. Змій став чудовим. Він у нього закохався. Знову, по-дитячому. Пригорнув. Але змії не пахнув фарбою. Він пахнув свободою. Ностальгія. Ось він знову стоїть на горищі. Здається і не сварився з матір'ю, і тато не помер, і він не пішов вчитись наперекір, і не він вуличний музикант, замість успішного бізнесмена. Він залишився чесним.

Змій досі прикрашає стіну. Наче згадка. Історія. Історія людини.Квартира змінилась. Давно вже бігають маленькі діти, а хлопчина став старшим, знайшов дружину, вони п'ють чай на кухні, а змії лише відчуває цей запах. Запах любові.Змій любив літати. Це була його свобода. Але тут поряд із хлопчиком – йому краще. Бо любов більша від свободи. Він радий за цього музиканта. Бо він написав і його симфонію. А ця стіна – ще не кінець. Дітки вже давно просять випустити змія. Знову у дорогу?

« Посіяла людям літа свої літечка житом...»

Ідучи стежиною, Ви відчуваєте відбитки ніг людей, що тут проходили. П'ючи воду із джерела, Ви дякуєте людям, що тримають його в чистоті.. Говорите мамі « Дякую» тільки на Міжнародний День Матері. Скрутно.

Чомусь пригадалась саме ця українська народна пісня про маму, де показано, що любимо лише тоді, коли втрачаємо, думаємо про непрочитані казки, важку роботу,

коли мама « тихо пішла за межу...». Даруємо дорогі подарунки та проштамповані листівки тільки раз на рік. А чи Ви задумувались чи потрібні мамі подарунки? Листівки?

Її очі прагнуть лише щирості та любові. Навіщо на стіні дорогі картини, подаровані донькою, якщо її немає поряд? Навіщо листівки лежать в шухляді, якщо той, хто їх підписував навіть не телефонує? Навіщо згадувати про недоспані ночі, якщо щиро цього не відчуваєте? Але ж мама – це найдорожче, що у вас є, це той маленький місток, який не дає вам упасти, той човник, який не дає потонути, це те озеро чистих почуттів, що не дає стати черствим. Прикро, що сьогодні сімейні узи не такі міцні, як би хотілось, сьогодні ми падаємо з високої гори Людяності до низин Черствості, а все через те, що забуваємо про своє коріння, батьків, родину, рідну домівку, а головне – очі своєї неньки.

Прикро, що нагадування» Пора вітати маму!» дзвенить лише раз на рік. Слова « Дякую!» лише звучать, вуста їх промовляють, а душа не тріпоче. Мама, що подарувала вам життя, відчуває фальш, та ніколи цього не скаже, бо вона мама... Даруйте своїй рідній ненці лагідний погляд, розуміння, підтримку, допомогу. А листівки залиште.

стежина заростає. Болото замулюється. А материнське серце не припиняє любити. Любіть і ви те велике серце і просту душу, рідну людину. Що завжди чекає на вас удома.

P. S/ « Шануй батька і матір свою,» - гласить Божа заповідь.

Останній крок

Вітер. Такий приємний. Майже свіжий. Майже живий. Нічне небо обернулося брудом. А він... він божевільний і повірив цьому небу. Повірив. Не більше і не менше. Місячне світло затулювало землю брудною сірістю і так придушувало життя, що намагалося пробитися крізь товстий шар пилуки. Стоячи тут, на даху цього зруйнованого будинку, де колись ще билось чийсь серце, він відчував чорне дихання міста. Востаннє. Він так вирішив. Це його бажання. Єдине чого він так прагне це - свобода. Сво-бо-да. Брудна пуста

проклятої ночі - свобода.

Дихати чистим повітрям – його мета. Нажаль йому не вдасться її досягти. В цьому мертвому місті із мертвими жителями не має чистого повітря. Чи часто ми згадуємо про те, що нам необхідне повітря? Тільки, коли тонемо. Та і мрія про повітря без диму та відходів стала просто ілюзією в погаснувших очах виснажених жителів. Ці люди стали примарами. Примарами цього міста, цього світу. В їхніх мертвих очах марно шукати життя. Його там немає, а може і не було.

Чортовий світ, проклятий світ!!! Підійдіть, суки, подивіться в очі хлопчику, якому всього-на-всього п'ятнадцять років. Підійдіть, виродки, і скажіть кожний - «тебе вбивав я». Зізнайтесь. Зізнайтесь, нарешті, що вбивали його з самого його народження, з перших хвилин його життя, по черзі, спокійно, насолоджуючись. Зізнайтесь і подивіться в його очі, окрім ненависті, ви нічого не побачите, але це ваша ненависть, ваша отрута, жерить її, суки, і здохніть вслід за ним. Дивіться це ще один самовбивця і це ви його таким зробили. Самовбивця це той, хто сподівається помститися світу, людям – своїм катам, і не розуміє, що світу на нього по - просту, чхать. І це нормально, що йому на нас по – просту, чхать. Він нам нічого не винен

Дотепер він завжди думав, що світ взагалі такий і від нього потрібно закриватися, забиратися в себе, повзти геть. Але то був не світ, то були люди. Тепер він це знає. І тому він тут, і хоче зробити останній крок в своєму житті. Останній. А ви стоїте там внизу і посміхаєтесь, заливаєтесь бридким сміхом. Але то не посмішка на ваших губах, а цинічна гримаса, яка свідчить про ваш триумф, ваше презирство до постаті, що стоїть на даху, ваш егоїзм. Радійте.

Життя – воно таке. Йому теж важко, воно теж іноді рветься до краю, воно теж уміє ненавидіти. Так, як він ненавидить цих людей - потвор, тварюк, гніль, відходи життя.

Життя - це не він один, не він сам, тварина, що зневірилася, життя - це ті, хто, колись дивилися в його очі.

Смерть. Це не те, що забирає у нього право рухатися і мислити, смерть - це те, що назавжди закриває його очі від інших. Просто подивіться в його очі, очі людини, яка

загнана в глухий кут. Людина яка навіть через задушливий смог вмираючого міста шукає місця, де можна знайти життя. Справжнє життя, те, від якого крутиться голова, те, з яким хочеться бути поряд. Шукає. Але не заходить і опиняється на межі життя і смерті, коли від бажаної мети відділяє лише один крок в забуття. І навіть зараз, коли гімн життя змінюється гімном смерті, він приймає речі такими якими вони є і не плакає ілюзій.

Він хотів розібратися з цим всім, хотів щось змінити, хотів внести в цю сіру картину життя краплю яскравої фарби. Але зіткнувся з вибором, або світ його, або він світ ставить раком. І саме тоді він відійшов, вирішив забути про все, бо вже минув той час, коли люди вмiли посміхатись, коли всі знали, що таке кохання, коли всі вірили в добро, вірили в Бога. Тепер люди не вмiють боротися. Вони помирають тільки тому що змирилися з цим. А головне – вони більше не вмiють кохати. А він кохав. Кохав по-своєму. Кохав спогади про минуле і мрії про те, що зможе все повернути. Кохав...Останній крок в його житті, крок не в забуття, а у вічність.

В пошуках імені

- Ти знаєш, що таке «ім'я»?

- Ні. А де ти почула це слово? – він припинив будувати пісчану лікарню і з його дитячим здивуванням подивився на мене.

- Вчора мама розмовляла зі стінами і щось говорила, що наш тато відкопав «це». І сьогодні він зник... це зброя? – я присіла поряд на краєчок даху і подивилась на перекопане подвір'я. Що тато знайшов? Чому зник?

- Напевно... хоча я знаю про зброю все, але такої не чув. Можливо новинка, або забута часом. Але точно не щось «прекрасне».

- А що таке «прекрасне»? – це слово я чую вперше. Дивно, що п'ятирічний хлопчик знає більше ніж я. хоча відтоді, як світ почав падати, все можливо.

- Не знаю. Так казав тато, коли передивлявся старі картини із тою дивною природою. – вітер розніс вщент його лікарню. Він колись казав, що побудує лікарню і врятує світ. Зупинить його. Припинить це падіння. Він ще дуже маленький. Мені його шкода. Тому що за тими дверима під табличкою «Мрія», навіть якщо він туди і дістанеться, не знайде ні-чо-го. Бо світ падає...

- Ідемо спитаємо стін, що таке «ім'я». Вони напевно знають.

- Вони нам нічого не розкажуть. Ми ще не досягли «віку всіх можливостей». Тим паче мама нам більше не довіряє, так як і не довіряла татові... - він тяжко зітхнув і похилив голову на груди. Йому було важко повірити в те, що мама нас підозрює і ... зовсім не любить, це вона нам сказала вчора.

- Але якщо ми зробимо так, як завжди, то вони не відчують різниці і ми все обережно вивідаємо. – я посміхнулась і підняла долонею його похилене підборіддя, він плакав. Мокра доріжка вкривала щоку. Тильною стороною долоні я зітерла сльозу і взявши його за плечі тихо сказала:

- Не бійся, я з тобою. Я тебе люблю! – він посміхнувся і зіп'явся на ноги.

Ми збігли сходами до вітальні і постали перед стінами. Це полотно, де бездарний художник просто змішав всі наявні фарби і вийшло щось на кшталт «все і відразу».

- Доброго дня – ми тримались у дальньому кутку, так вони нас не бачать, але чують. Так ми можемо сховатись і видати себе за маму і дізнатись все, що хочемо.

- Ти не в психолога? Тобі не піде це на користь! він не повернувся? – фарби попливли,

здавалось б вони зараз виллються на підлогу та цього не сталося. Вони прямо нависали на підлогою, хоча і залишались у вертикальному положенні. Тут мама проводить весь свій час, за винятком години, коли вона відвідує психолога, що призначає їй годину «спокою», ось і зараз вона там.

- Ні. Де він? Що з ним зробило «ім'я»? – я говорила у маленькій динамік, що викривляв голос і робив його таким грубим як у мами, бо вона давно його зіпсувала цигарками.

- Не ім'я це зробило. Він бовдур! Його викинуло зі світу, або перекинуло у ту тупу «свободу і реальність»! він завжди такий був! Тобі не потрібно було з ним одружуватись! Ти страждаєш і твої діти також! Він помер! ПОМЕР! І крапка. Ми думаємо, ти не настільки дурна, щоб шукати поряд і свої імена??

- А вони там є? – мені перехопило подих. СВОБОДА – ось чого прагнув тато завжди. Він знайшов це. І ключ до цього «ім'я». Я теж так хочу, і впевнена, що брат думав також про це. Значить моє ім'я там... серце здавалось б вирветься з грудей. А що станеться коли мене «викине зі світу»? Неважливо...

- Авжеж. Це секретно, не знаю як цей кретин дізнався про їх перебування. Хоча він постійно копирсався у грязюці. Ось і маєш. Тільки не здумай, а то... - фарба стала темною із краплинами чорного. Страшно. Може розпізнали? Треба дізнатись ще дещо.

- А що таке «ім'я»?

- А ти ніби не знаєш? Кожного дня приходиш і питаєш. Ми знаємо тільки те, що це слово, яке нам дали у тому світі, коли ми переродилися, ще до того як світ нарешті почав падати. Коли він стояв на місці – це були жахливі роки... Кажуть це ключ. А до чого не знаю. Моя порада: якщо це заборонено - значить це заборонено.

Ми побігли на подвір'я. А потім хвилин десять просто тупо дивились на яму, яку викопав тато. Ми хотіли знайти свої імена. Ми хотіли свободи! Мовчки ми почали руками розгрібати землю. Грунт залазив під нігті, потрапляв із повітрям і скреготів на зубах,

потрапляв в очі. Вже потемніло та ми не припиняли. Вимазані, грязнючі, майже втрачали свідомість та продовжували. Коліна були збиті і пісок боляче в'їдався в свіжі рани. Руки нестерпно боліли, голова була ватною.

- МЕРЗОТНИКИ! Що ви робите? А ну мерщій додому! № 3 і №4 негайно додому!

Мамин голос лунав нізвідки. Виявилось, що ми вирили десь два метра в глиб і метр в право. Грунт був надзвичайно міцний. Із пальців лилася кров, змочуючи той же самий грунт. ми відчували. Це близько.

- №3 і №4! Я вас відправлю у психлікарню і ви там скоріше згниєте, чим заплямуєте мою репутацію подібними вибриками!– продовжувала кричати мама. Стіни, ці мерзенні голоси, все їй вже розповіли. Я мрію, щоб ці стіни знесли! Вони постійно лунають в нашій голові, заглушуючи всі емоції і совість. Правління казало, що вони створені задля нашої безпеки і захисту від думок. Та мені ніколи це не йшло на користь. А мама це обожнювала. Вона в день і вночі з ними розмовляла, сміялася тим бридким сміхом, курила і запивали пивом. Жахливо... тато казав, що наша мама померла ще до нашої появи на світ, а замість неї з'явилася зовсім інша жінка. І все через стіни.

Близько. Дуже близько. Знайшла. Камінь. Випромінює світло і починає вібрувати у моїх руках, падає на землю, від чого заливає світлом всю яму і пронизує тишу вереском у якому чулись слова:

- ТВОЄ ІМЯ САЙ!

Сай?

Сай... скорочена форма «silence» - тиша. Тато говорив, що тиша була завжди і зникла через машини, але їй судилось відродитись. Я повинна її відродити.

Тихо.

Нічого не змінилось.

Кінець? Ось і все? Що далі?..

- ТВОЄ ІМЯ ДЖЕЙК!

Брат також знайшов.

Джейк?

Безглуздя? Можливо...

- Не втрачай віри! – Джейк закричав і затрусив мене за плечі. - Ми врятовані, тільки повір. Згадай тата, він нас уже чекає. Відпусти ті кляті думки. Сай, повір. Вір! Стіни зникають! Ми врятовані! СВОБОДА нас чекає!

- Що ви там кричите, ідіоти! Лікарі вже тут. – жахливий сміх заповнив яму. Мама. Я її боюсь.

Туман. В голові туман. Все змішалось, наче фарби на стінах. Стіни. Вони поруч. Я їх відчуваю. Вони хочуть мене забрати. Не вийде. Я знаю. Я САЙ! Моє ім'я САЙ!

- Я вірю... - шепіт був таким слабким, що його ледве почула я сама.

- МОЄ ІМ'Я САЙ! Я ВІЛЬНА! – тепер я кричала, голос був дуже хриплий. Я бачила, як тупі роботи в білому вже спускались до мене і протягували свої холодні металеві щупальця до мене.

Світ падає, та не ми. Ми врятовані. Посмішка тата. Що..?

- де ми? Як? – голос все ще був слабкий.

- молодці. Я знав, що у вас вийде. Ми поза реальністю, поза світом. Поза стінами. – тато говорив і його слова заліковували вісі рани на душі. Тепер я розумію де ми. Ми в дзеркалі. Кривому дзеркалі цього світу. Я бачу той світ, бачу себе в ньому, бачу Джейка, тобто №4 в тому світі. Але я не там. Я тут. Там лише копія, яка посміхається до мене, навіть не здогадуючись, що з дзеркала на неї дивиться її душа. І вона жива. Вона Сай.

Її ім'я Сай.

Тишина повільно приймала у свої обійми цей міцно склеєний світ, що стоїть на місці.

Дощ правди

... а мене приснилось миром правит – любовь, А мене приснилось миром правит – мечта,

И на небе прекрасно горит звезда...

Сни завжди його турбували. Він любив сни, та і боявся про них комусь говорити. Всі його сни насправді були лише відображення його мрії. О, так він мріяв, та що з того? Це знайшло відображення тільки у снах. Вони йому давали силу прожити день, виграти бій, як він часто говорив. А з настанням ранку він перетворювався на звичайнісінького чоловіка 26 років, у сірому костюмі і яскравою краваткою, ідеально зачесаним волоссям і привабливою посмішкою. Рівно у 7.50 він виходив з дому сідав у свій автомобіль і їхав на роботу, добре вивченим маршрутом. А там, аж до 17.50 він сидів у задушному кабінеті на 15 поверсі і працював за комп'ютером. І так день у день. За винятком відпустки і вихідного. Та його це влаштовувало. Робота не важка і платять добре. Та ніхто б і ніколи не здогадався, що коїться у цього старанного працівника і привабливого молодого чоловіка в душі. А тим паче, його мрії. А якби і дізнались – то сприйняли б за черговий жарт, і через хвилин десять про неї б і забули. Так сталось і сьогодні. Він приїхав додому у 18.45. як завжди у дома його зустріла ідеальна тиша, про цю тишу він мріє кожную хвилину на роботі, де вічний гамір, шум, крики та скарги. Бр-р-р. навіть і згадувати не хочеться. Приготувавши вечерю на швидку руку він вибрався на терасу, де зручно вмовившись, зайнявся оцінювати свої кулінарні здібності.

- Ну, що ж доволі не погано. - сказав він собі і ліг на диван, взявши в руки чергову книгу. Із його друзів ніхто не знав, що він захоплюється читанням і навіть про те, що має бібліотеку. Так він провів вечір, аж до перших зірок на небі. Задивившись на небо він згадав вчорашній сон і його ніби вдарила блискавка : по тілу пройшла хвиля страху, а в очах застиг вираз нерішучості....Дощ безжально лив за вікном і барабанив по даху, ніби непроханий гість, який зі всіх сил намагається потрапити до будинку. Я мовчки стояв і дивився на картину за вікном: люди наче мурахи бігали туди-сюди і намагалися втекти від цього дощу. За запотівшим вікном я бачив мало і тому повністю не міг усвідомити всієї небезпеки даної ситуації. Тоді мене наче, щось тягнуло на вулицю і я одягнувши свій сірий плащ вийшов на вулицю. Безжальні краплини били прямо в очі і я не міг роздивитись, що ж відбувається. Тоді одягнувши каптур я почав роздивлятись. Такого я ще не бачив.

- Що це в біса за дощ? - Тихо промовив сам до себе, не дуже то і очікуючи відповіді.

- Це дощ правди. Краплини забирають всі брехню і залишається лише холодно правда. Це реальність. Від цього моменту все буде по іншому. З цього моменту світ перетвориться на впорядкований будинок, де все буде на своїх місцях. Де буде правити лише любов і мрія. А зло, обман, фальш, байдужість залишаться поза його межами. Адже цього ти бажав? – слова линули здавалося нізвідки та потім я помітив чоловіка, який єдиний стояв на місці і дивився на мене.

- Ти хто? Звідки тобі відомо про що я мрію? – мій голос звучав не надто впевнено та мені вже було байдуже. Я починав уже вірити. Але в що саме до кінця не розумів.

- А ти заглянь у свою душу і дізнаєшся відповіді на всі твої запитання. Та будь обережний. – він розвернувся і пішов, через декілька секунд він зовсім розтанув серед юрби.

Я почав роздивлятись все навколо. Спочатку це мене лякало та потім я почав сміятись. Краплі, які потрапляли на обличчя людей змивали «фарбу» і темними струмками стікали на землю. Дехто ставав настільки прекрасним, простим і витонченим, а дехто перетворювався на чудовиська. Так-так саме на чудовиська. Дощ змивав фарбу із їхнього одягу і з'являлися інші відтінки такі яскраві і гарні, що очі засліплювало – жовтий, червоний, зелений, синій. Та траплялися і інші – сірі, чорні, брудно фіолетовий, або просто брудні відтінки. Високі будинки зникали, за ними машини і залишилася лиш зелена трава і ясно блакитне небо. Люди заспокоїлись і тепер почали ловити краплі дощу, наче спасіння. А дехто навпаки намагалися втекти і забратись кудись від цього жахливого дощу. Ось я і дочекався і набравши повні груди повітря закричав:

- Я ВІЛЬНИЙ! СВІТ ЧИСТИЙ!

А тоді все зникло.

... я проснувся и понял – беда...

(с) В.Цой

Він довго буде пам'ятати цей сон. І навіть зараз він, дивлячись на зірки, згадував, як змивалася фарба. Почав накрапати дощ.

- Не може бути. То був лише сон. – він це сказав лише для того, щоб змусити себе в це вірити.

Він вийшов на вулицю і закружляв у повільному танці із собою під музику дощу. Та це був лише звичайнісінький дощ. І нічого не змінювалось. І він зрозумів, що він не повинен чекати поки щось зміниться, а він повинен сам щось міняти, поки не пізно. Той чоловік був не хто інший, як він сам. Та частина його, яку він давно приховував від інших та і від себе. Він все змінить. І дощ правди йому більше не потрібний, бо він і є правда. Не ілюзія а правда. Йому не вдасться врятувати світ, поки він сам цього не захоче та він врятує ще ту частинку себе, яка вірить в дощ. Дощ правди.

Одного разу мені приснилось життя

Зала Сновидінь, як завжди була просто прекрасною: тепле світло лилось із стін і стелі, а підлогу прикрашали міради зірок...Можливо вони і справжні. Та ніхто цього не знає, та і не запитує, бо це дуже гарно. І не хочеться розчаровуватись і уявляти, що під нами просто купа електроніки. Сьогодні, нам набридла електроніка, але що якщо я не можу ступити і кроку без неї? Те зараз не про це. Пізніше подумаю про тихе вимирання мене і цього світу. А зараз: зала. Ступати по підлозі було найприємніше, люди вже позаймали свої звичні місця і чекали мене. О, як це приємно відчувати, що тебе чекають, на тебе сподіваються, що тебе зараз обожнюють... О, так, це приємно. Але і гидко, яка ж я трохи, а може і не трохи, егоїстка і самозакохана особа. Та зараз це не важливо. Я просто крокую до центру і сьогодні ці люди будуть слухати мене, і саме я дам їм енергію, для того щоб прожити завтра і знову зібратись тут. Це буду я.Я чекали цього моменту 16 років...Я сіла посеред зали на ковдру, але через те, що вона була добряче поношена, крізь тканину вибивались промені світла, мікроскопічні... до своїх зап'ястків я прив'язала маленькі ниточки, які у свою чергу своїм кінцем були закріплені на якійсь людині. Паша мені колись сказав, що це схоже на зарядний пристрій для мобілки, але що таке мобілка не встиг мені розповісти.Пробив годинник. Що ж час.

- Доброго вечора – мій голос звучав не так, як потрібно. Невже я боюсь? Чого? Цих людей? Та ні, це не ті емоції, які я відчувала, коли йшла сюди. Правду казали, нитки Сну вбивають щось, а взамін щось нове народжують. Вони народили страх. Будемо разом із ним проживати останні години.

- Вчора мені приснилось життя. – по залі прокотилась ледь чутна хвиля, люди не рухались і не дихали, але хвиля здивування наче сколихнула повітря. Прокотилася від мене і до дубових великих дверей. Зізнаюсь, вони не часто таке чують. Життя має найбільшу енергетику, але не це змушує людей так хвилюватись. Їм просто цікаво. Авжеж, вони нічого не бачили крім стін, стелі і підлоги все своє життя. Лише з розповідей чули про голубий шарик. Сьогодні вам надається змога почути дещо цікавіше. Всередині мене зародився зловтіщий сміх, такий яким сміється відьма чи Баба-Яга у мультфільмах. Життєвих мультфільмах.

- Це відбулося десь поблизу другої ночі і продовжувалось до 4 години, аж поки ми всі не почули сирену. Перше, що скажу – це чудово. Я прокинулась із захопливим відчуттям свободи. Але до пробудження ще довго у нас попереду ще дві години. – і моя уява із кубиків Сну почала будувати картини...

... трава. Так називають приємну на дотик зелену матерію, яка вкриває поверхню. Міст. Річка, не широка. На мосту замки, це міст кохання. Тут прив'язані найприємніші і найромантичніші мрії всього міста. Небо темне і на півночі блискавки. Троє перехожих, а може і не випадкових, за мостом щось жваво обговорюють. Двоє хлопців і дівчина. Один має гітару і дуже симпатичний на свої 15, намагається сфотографувати блискавку. Йому вдається зробити кілька вдалих знімків, але блискавку так і не застав. Інший старший, напевно за 20.

Обличчя суворе, але очі повні бажанням до знань. Можливо, філософ сьогодення або просто цікава людина. Він просто спостерігає, гроза йому подобається, і він навіть не помічає як перший хлопча припинив фотографувати і тепер веселить жартами дівчину. А, дівчина... нічого особливого. Звичайний підліток. Теж напевно любить читати, але її книжковий багаж наполовину менший від старшого. Хоча в ній є щось таке... Чим руйнують і будують. Вона цікава, бо бачить не просто світ, вона його відчуває. Перші важкі краплини впали на землю. Трійця почала відходити. Видно, що дощ вони люблять, але зараз тікають, хоч і не дуже охоче...

- Це перша картинка... - я ледь говорила. – далі будуть мрії, не знаю чиї, можливо когось із цих трьох, не знаю, а потім кінець першої картини.... трава. Зелена. Але вже трохи прив'яла. Біжить. Хто не бачу, лише кеди. Важке дихання. Приривчає. Зупинився. Дістає з портфеля щось на кшталт клавіатури, але дуже старої за нашими міркуванням і викидає, стягає навушники і теж викидає, телефон теж швиряє далеко-далеко, ноутбук, або жалка на нього пародія, теж викинутий. Ранець пустий, лише в ньому старий значок, якийсь не знайомий. Далі біжить. Це дівчина. Та сама.

- Я помираю... помираю із цим світом... - це були її думки, але такі мені близькі.

Далі я не покажу... ця фраза мене зачепила, бо так завжди кажу я. Потім коли дівчина впала, я побачила, що вона вся у крові, волосся зібране у хвіст, трохи розкидане по обличчю, а на щоках сльози. Вона підбгала коліна під підборіддя, і я побачили що вона не далеко від міста, того самого де була перша картина.

- Ненавиджу себе... на що я розраховувала... лінії мереж...душать мене...ні, не душать, просто через цю електроніку мені хочеться померти.. - вона не плакала, напевно сльози скінчилися. Вона дістала аркуш паперу, на якому був зображений портрет хлопця. Доволі симпатичного і мені знайомого десь я його бачила... може актор, або співак...Але швидше за все того хлопця з першої картини, адже вона була в нього закохана. Це було видно відразу. Вона пошматувала цей портрет і викинула. Потім підійшла до ноута і забрала, забрала і телефон...

- Ця електроніка, колись мені вдасться тебе викинути. Я в це вірю. І він вірить. Бо я його кохаю.

Дівчина пішла до міста. Ось на чому скінчилась друга картина, але цього я не покажу. Бо до болі схоже на мене. Я так кажу, люблю малювати портрети і втікати куди подалі. Хай як звучить парадоксально, я впізнала в ній себе. А може це була я? в тому світі?

- Третя і остання.

... Асфальт. Вечір. Майже темно. На дорозі четверо. Три хлопця. Одна дівчина. Двое хлопці ідуть осторонь і про щось розмовляють. А той самий молодший хлопець і дівчина із попередніх двох картин разом. Вони про щось розмовляють, вона посміхнулась. Він теж посміхнувся. Ось хто був на портреті. Він. Я впізнала. Хоча портрет і паршивенький, видно що вона не майстер-клас. Енергетика спільна. Вони дійшли напевно до її будинку, вони обнялись і попрощались. І все. Вона піднялась на 6 поверх і сіла на балкон, там вона провела всю ніч. Тоді вперше закурила. А він. Зник. Не знаю, що сталось, напевно пішов додому спати.

- Ось. Це все. – нитки від'єдали. Мені жаль цієї дівчини, якби це була я, то напевно наробила би багато непотрібного і просто «померла б із цим світом». – доброї ночі. Цього вистачить на пару років, а може і більше. Ви зможете цієї енергією вигодувати своїх дітей. До побачення.

Я встала і повільно пішла із зали. Востаннє. Я йшла не до звичних мені дубовий дверей, а сталюого люку. Що за ним я не знала. За ними було життя. За ними Любов. А Бог є Любов.

Пакет – маленький згорток історії

Вітер кидав (просив?) пісок стовпами на брудні (чисті?) бордюри, заглядав в очі перехожим, змітав із їхніх посмішок останні згадки про зиму(літо?), кидав в обличчя дощем, ніби докір про їхню легковажність(самостійність?). Люди. Вони сховались у своїх маленьких автомобілях, не пускаючи свіжий подих вітру.

А Йому немає куди сховатись. Він намагається втриматись на погнившій (зеленій) гілці – та не вийшло. Вітер знову Його кинув у брудну калюжу. Коли Він мокрий - то його не чіпає вітер, йому важко Його нести. Тому вітер просто чекає коли Він підсохне і знову намагається боляче вдарити. У людей не так, життєвого вітру не злякаєш навіть і мокрим виглядом. Його товчуть до землі. Цей пакет у якому колись несли іграшку маленькій дитині або, можливо, подарунок коханій, або ліки хворій сестрі, або просто продукти в домашній холодильник. У будь якого випадку це історія, що ховає за собою старий і пошарпаний поліетилен. Цей маленький згорток історії кружляє вулицями, намагається вчепитись за якусь гілку зеленого або навіть сухого дерева бажає завести розмову, про все що бачив і про те, що бачило дерево, або навіть про погоду. Але маленькому пакету не вдається. Вітер відриває Його і несе далі. Неначе він хоче показати пакету всі околиці маленького містечка, а потім може і більше. Вітер навіть не здогадується чому пакет йому не покоряється. Пакет не хоче бачити мокру калюжу, не хоче відчувати на собі відбитки взуття, він не хоче зустріти ляльку на смітнику, він не хоче бачити як люди поспішають. Він просто не хоче. Пакет хоче просто потеревенити із травою, лежати спокійно і дивитись на небо, намагатись рахувати зорі, блукати напівпорожнім парком і дивитись (радіти) як ідуть закохані. Пакет хоче бачити щастя, адже від цього його маленька несправжня (неіснуюча) душа радіє.

Знаєте, мені не шкода цих пакетів (людей?), що блукають. Я не викину їх на смітник, я просто до них приєднаюсь. Бо мені теж хочеться побачити щастя. Мені хочеться цей рожевий промінець від світла до себе в душу. Я б його оберігала і пестила, навіть годувала, якщо на те пішло. Просто я не хочу нарікати... Я хочу жити. Навіть тинятись, як той пакет, але тримати у собі щось приємне і тепле. Мені хочеться дарувати посмішку людям, що поспішають. Роздавати буклети із одним словом «ПОСМІХНІТЬСЯ!». Скажете утопічні думки маленької і недосвідченої людини? Ні! Це бажання здорового глузду. Наше життя таке коротке і маленьке в порівнянні із Вічністю. І на небо я не зможу взяти із собою ні автомобіль (захист від вітру) ні брудні кеди (що топтали пакет), я можу взяти із собою лише те, що в душі – ось той світлий промінь. Я хочу бути маленьким згортком історії, але із не просто щасливим кінцем, а без кінця. Бо щастя не має кінця, щастя безкінечно. Бо воно існує. Це не мобільний телефон, бо батарея сяде за одну-дві доби, це не комп (бо не паше без розетки), це взагалі не те, що ми бачимо. Це щось таке не вловиме. Це як туман, ми його ледь помічаємо, а лише відчуваємо босими ногами мокру траву.

Я людина. І прийшла на цей світ, щоб подарувати світло. Я прийшла захоплюватись цим світом, не законами фізики, біології чи бла-бла, а величчю цього світу, його гармонійністю, і бачити свою мізерність. Але! Ця мізерність лише розум, а серце відкрите і готове битись! Я відчуваю, як моє серце перекачує літри крові щодня, я відчуваю як воно хоче битись і надалі, я не можу просто так взяти і відмовитись його відчувати. Я хочу посміхатись стільки, поки моє маленьке сердечко не вирішить, що я морально готова іти далі.

Пакет прилип до автомобільного вікна, він заглянув в середину і вжахнувся. Там було пусто. Ні людина сиділа, слідкувала за дорогою, але там було повно жорстокості. Краще б там було пусто. Помітивши пакет, жінка вийшла і гарненько вилаявшись відкинула пакет проклинаючи все на світі, навіть проїжджаючи машину. Так пакет їй заважав. Але невже... він заважав жити???

Надалі маршрут обірвався. Пакет спалили. Жінка вкинула його до купи листя, що спалюють наприкінці осені. Але вона назавжди буде це пам'ятати. Пакет наче посміхався, вона не змогла його вбити, навіть коли його поглинало полум'я, він грався із листям, він розповідав і сміявся, можливо із свого якого вчинку чи можливо вчинку цієї мадам. Неважливо.

Чи посміхаються люди? Не у вогні, а просто так? Просто щоб інші посміхнулись. Перехожі ховаються в автомобілях за тонованими вікнами (зі страху), Вітер хотів до них

достукатись – не вийшло.

Він згорів...

Але подарував посмішку.

Навряд чи ця жінка побіжить надавати просто-так-бо-я-хочу гроші до лікарень, але коли до неї підійде її син її проханням мамо-подивись мій щоденник, воне не важко зітхне і

навіть не попросить прийти потім, а вона .. посміхнеться. Можливо згадає себе такою ж маленькою, можливо від щирого погляду, можливо від того, що вона його любить.

Вона посміхнеться.

P.S шукайте мене на вулицях із дивними буклетами =))))

Світ – німа картина за вікном потягу

Поїзд прибув на колію і я швиденько відправився до свого вагону №5.

Так.. третій, четвертий ..ага. біля вагону стояв провідник в синій формі і привітно посміхався. Хоча посміхались лише губи, очі були такі незворушні і холодні, але проникливі. Скільки років він провів у цьому поїзді? Два? Десять? Чи більше?

Він надірвав білет і знову посміхався якій жіночці, що проводжала якогось хлопчину, можливо сина, на навчання. В тамбурі такий звичний запах: сигари, бензин, сміття і час, що втікає. Я завжди любив подорожувати потягами у дитинстві, але ось уже майже років 17 як ні разу не сідав у нього. Але тепер все зміниться. Ось моє купе. Цікаво хто сьогодні буде зі мною? Чи мені доведеться провести цей час на самоті... напевно доведеться. Потяг почав рухатись. В вікні пробігали вогні станції, спочатку повільно, а потім все швидше і швидше, а потім і зовсім зникли, а залишилась лише глуха ніч. Нічка дивилась на мене своїми очима, у яких немає і краплі життя, широко розплющені, але мене вони не помічали. Я відірвав свій погляд від вікна тільки через пів години, коли потяг зупинився. Здавалось б я ні про що не думав. Полегшення. Полегшення від того, що мозок не працював і не намагався надати форму певній думці. За це я і люблю потяг.

- Доброї ночі! – в купе наче на легких, невидимих крилах залетіла молода дівчина, років сімнадцяти не більше. – ви напевно будете моїм сусідом і найближчою людиною на період дороги? – вона сіла напроти і підбрала ноги під підборіддя.

-Напевно. – я тяжко зітхнув. Щось мені говорило не розмовляти з нею. Щось застерігало. Щось...

- Ви любите потяг?

- Дивне запитання, якби не любив то напевно б не вибрав саме такий вид транспорту. Не вважаєте?

- Ні. Ось я не люблю, але змушена. Мама не здатна кожного разу оплачувати поїздку до універу на маршрутці, тому доводиться трястись ось так. – вона посміхнулась, а тоді продовжила вже нижчим голосом:

- У потягів погана пам'ять, вони все залишають позаду.

- Але як і пам'ять, потяг приходить і відходить. І він може повернути вам все те, що ви залишили позаду багато років назад.

- Назад нічого не повернути, можна повернути лише той біль не більше. Тоді навіть повертатись? – вона подивилась мені в очі, але в глибині її очей було щось інше, не той ласкавий вогник, що грав, коли вона зайшла до купе, її очі переповнював страх і надія.

- Знаєте... - що можна сказати людині якій боляче?

- Давай на «ти»? мені тільки сімнадцять. – вона посміхнулась. Все таки ця людина мені здавалась близькою. Якесь тепло огортало мою душу, коли вона посміхалась. Моїй дочці, яку я покинув теж сімнадцять.

- У цьому потязі зовсім різні люди. Занадто різні, щоб перебувати в одному вагоні. Якби вони зустрілись на вулиці то навіть не подивились один на одного, а тут вони стають близькими і рідними під час поїздки, яка триває лише кілька годин. Вони розмовляють про все що стосуються життя, і блідого життя після життя, і життя в смерті, і смерть в житті, і у кожного з них своя історія, свій мотив, свій настрій, свої репліки. Та навіть якщо не є короткою ця зустріч, вона залишає відбиток у твоїй душі. Я пам'ятаю кожного свого супутника по купе. Хоча останній раз я сідав на потяг сімнадцять років назад. І зараз я повертаюсь, щоб віднайти втрачену частинку свого щастя. Я повертаюсь.

- Ви повертаєтесь. А я залишаю матір. Я більше не повернусь. Я підписала контракт і не з'явлюсь дома близько десяти років, та я нічого не сказала, а лише залишила записку. Як мій тато. Вона завжди говорила, що він помер, його більше немає, але часто перечитувала ту записку, де він просив прощення і розуміння. Коли він пішов для мами це означало вічний холоді біле мовчання рано наставшої зими, смерть – холодне мовчання і сліпуча білизна. Смерть не дає людині можливості рости чи мінятись. І вона просто зникла, так повільно і боюсь я знищила її остаточно. Вона завжди просила мене не загубитись у джунглях цивілізації, як тато, а я... я не хочу вірити, що я руйную її світ, як все, що є в цьому світі. Я їй нічого не залишила крім ночі і смерті. Я бачу пред очима її обличчя, на ньому немає навіть тіні посмішки, це обличчя давно і небезпечно хворої людини. Що я роблю... - вона залилась сльозами і уткнулась в подушку. Світ був для неї німою картиною за вікном. Світ був для неї мертвим. Я знаю куди я повертаюсь. До її мами, які саме я залишив смерть. Це я. я сімнадцять років назад кинув Маргарет з маленькою Елен на руках. Це я. я не думав, що вона мене кохала. Вона завжди дивилась

на мене поглядом з краплиною тривоги, вона ніколи мене не осуджувала, за те що я робив. І я думав не кохала... і ось зараз на відстані витягнутої руки лежить Елен і плаче від згадки про мене. Чому я помер для Маргерт? Я... що я зробив... я подивися на долоні.

-- Це я... ось цими рукав зруйнував ваш світ, Елен. Це я... ось цими рукаим писав ту чортову записку. Це я... в поскрип тумі написав, що не повернусь. Це я... залишив ті жалюгідні кошти на твоє виховання, але наспрвді я торгувався з совістю. – по щоках потекли сльози. Я не думав, що буде, коли я повернуся. В мене була лише одна мета – просто повернутись і все. А далі... я навіть уявити не міг, що трапиться далі. Ох, Елен, як я винен...

- Ти... ти... - вона підняла свій погляд, а потім дивилась на стіл, наче на Святий Грааль, в неї було льодяне обличчя, губи стиснуті в ниточку, якби не мокрі доріжки від сліз можна було б подумати, що це картина , не більше.

Дош став ще сильніше і його стук нарешті почув і я. він барабанив у шибку, наче людина, що стукає у двері кісточками пальців. Світанок. Вона зараз буде виходити. Але... стоп. Якщо вона сідала на тій зупинці, то куди я їду? Вони вже там не живуть, а перїхали ширше всього до мами Маргарет. Куди я їду?

Куди я їду?

- Ви переїхали до мами Маргарет? До бабусі?

- ми там живемо вже сім років. Сім років назад бабуся померла. – вона ледь вимовляла слова. – н думала, що мені доведеться тебе зустріти. Як же жахливо зі мною грає доля. Я завжди вмїла втікати від впливу всього. Я завжди втікала від диму, туману, вітру, чиїхось зляканих думок і спогадів, бокувала свою свідомість. Я втікала наче маленька в дїм, в безпеку, тепло і сон... а зараз мені нікуди втікати. Мені страшно.

- Я продав свій бізнес, обрізав всі кінці, що зв'язували мене з тим світом. Я повернувся. Я тепер з вами.

- Ти приніс з собою осінь! Не більше! Ти приніс з собою запах холодного вітру, перших заморозків і терпкий аромат погнивши яблук!

Вона подивилась на мене, так як дивляться на чужу людину. А саме таким я і був.

- Я пробачаю... чуеш? Я пробачаю. Тільки врятуй маму. Ти їй зараз потрібен.

Потяг зупинився. Я наче ошпарений підскочив, взяв свою валізу і сумки Елен.

- Ми повертаємось, Елен! Ми ПОВЕРТАЄМОСЬ!

Вона підняла на мене свої заплакані очі і теж піднялась, а тоді тихенько промовила:

- Тепер я люблю потяги, вони повернули мені пам'ять і .. тебе...

Вірус

Запам'ятати. Видалити. Відновити. Знову запам'ятати. Іноді відчуваю себе холодною машиною, яка лише виконує примітивні команди. Але як і звичайна машина – комп'ютер, я можу ламатися. Мене можуть зламати. Знищити. А потім знову зібрати. По частинах. І знову мушу виконувати чиїсь забаганки.

Але сьогодні все інакше. Не чужі руки мене зламали, а Вірус. Я вперше зустрівся з ним. Сьогодні. І напевно востаннє.

Я звик дивитись на монітор і бачити в правому кутку цифри – кількість моїх мозкових клітин та кількість нових тимчасових зв'язків, що утворюються або руйнуються. Чого тільки люди не вигадали... і завжди, коли я дивився на ці цифри бачив лише одне – поступове збільшення.

А зараз інша ситуація. Далеко не така, яку я очікував. Цифри почали шалено бігти у зворотному порядку. Швидко. Занадто швидко.

Так, люди придумали багато. Та антивірусу поки ще немає. Можна замінити його іншою програмою, але вона не кожному по кишені. Тому такі як я змушені спостерігати, як Вірус руйнує їхній мозок. І нічого вдіяти не можуть.

Чомусь ніколи не думав про те, що колись все ж доведеться прощатися із життям. А зараз повинен забути про те майбутнє, яке мене чекало. Нехай навіть таке примітивне, брудне майбутнє. Але і його у мене тепер немає.

Ми самі – люди – своїми руками будували такі системи для того, щоб продовжити життя. І що в результаті? Самі гинемо від цього. Я інколи жалкую, що народився саме в такий час. Можливо, якби я народився раніше, то змінив би щось, наприклад, не допустив би, що всі життєво важливі функції людини знаходили відображення на моніторі комп'ютера... можливо. Чомусь завжди сумував за тими часами про які мені розповідали. Бо колись дійсно жили. А зараз? Як мені назвати цей відрізок часу протягом якого я дихав, думав, існував в кінці кінців? Життям? Ні в мене кращий варіант: життя, якого не було. Саме так.

123.122.121.120. клітини руйнуються з шаленою швидкістю. Слабкість у тілі просто нестерпна. Я вже не здатний холодно мислити. Щось обмірковувати. Я зникаю. Зараз я відчуваю себе якимось малюнком, точніше карикатурою якогось бездарного художника, який стирають gumкою. Так мені судилось. Проти течії не попливеш. Хоча спробувати можна. А що я виграю? Ще кілька днів такого собі «життя», а потім все одно мене чекає кінець. Тому немає сенсу щось міняти. Краще просто віддатися течії.

54. 53. 52. 51. Ще декілька останніх хвилин. Останні вдихи повітря. Болючі, але приємні. Не хоч померати. Я занадто мало зробив. Занадто мало. А я хотів змінити цей світ.

Хотів. Тоді нехай хтось інший спробує це зробити. «Кохання». це недбало вирізане слово на письмовому столі комусь допоможе. Допоможе прокинутись, аби тільки зумів правильно прочитати. Нехай це зробить хтось інший.

15. 14. 13. Прощай світ. Прощай сонце, яке я так і не зумів побачити під шаром пилюки. Прощайте квіти, які я так і не зумів виростити. Прощай місяць, твоє холодне проміння я не забуду. Прощайте і пам'ятайте. Що є дещо не підвладне Смерті. Холодна Леді не має влади над Душею...

10.9.8.7.6. все. Це кінець. Надії немає. Хочу жити. Хочу.

5.4.3.2.1.0.

Непотрібні серця

Фабрика, або «майстерня для людей», як її ще називають. Тут шикують людей. Тут виготовляють кожного по частинах. Це місце всі обходять стороною, але водночас не можуть уявити собі життя без нього. Напевно кожен як мінімум разів зо двадцять біг до майстрів з проханням підлікувати тіло, яке з якоїсь причини зіпсувалось.

Але були звичайно і недоліки. Ніщо не ідеальне. І ті органи які імплантували або пересаджували звичайно працювали і підтримували життєдіяльність. Але... завжди існує це «але». Такі органи були ніби пластмасовими. Серце - вже не здатне виробляти емоцій (а кому вони потрібні ті емоції в цьому світі?), очі – не здатні виділяти сльози, шкіра – ставало не чутливою до відчуттів, губи – забували, що таке поцілунки, мозок – відмовлявся працювати як у нормальних людей і ставав машиною. Це здається недоліки. Але люди бачили в цьому тільки вигоду. Бо так вони ставали не чутливі, переставали відчувати, а значить тепер вони не страждають, не переживають. Але існують. Так набагато легше і простіше. Навіть говорять, що хто не відчуває – той щасливий. Щасливий...

І як завжди на цій «людській фабриці» все вирішують гроші. Гроші - ось дійсні володарі

цього світу. «Маєш чим платити – будеш жити» це девіз цієї фабрики. Ті хто тут працюють ніколи не виділялися емоційністю, а особливо співчуттям. Бо самі собі імплантували серця, задля спокійності. Це їхня робота. Тут емоції тільки заважають.

Надійшло нове замовлення – виготовити тисячу сердець. Вони потрібні для парламенту. Депутати кожного року міняли собі серця. І саме тому живуть досить довго і навіть задумуються про вічне життя.

Але цього разу все пішло не так. Брак. Кожне серце має маленький не достаток. Серця ці не витривалі. І тому під дією великих навантажень, можуть швидко стомлюватись, зношуватись. І тому зовсім скоро потрібне буде нове серце.. І ці серця стали непотрібними. Їх викинуть завтра на смітник. А разом з цими серцями вони позбавлять життя тисячу людей, які не можуть купити собі повноцінне, а отже не мають право жити.

Той хлопчик сидить біля майстерні вже третій день. Йому потрібна пересадка серця. Бо інакше через два дні він помре. Але в нього немає грошей. Немає. І тому він приречений померти під стінами фабрики. Але перед смертю він побачить, як будуть виносити на смітник серця у поліетиленових пакетах. А це його надія... і вона згине там. На смітнику. Що коштувало б цим людям поставити хлопчику це серце, за яке вже давно заплатили??? Нічого.

І справді виносить зранку чоловік у фіолетовій уніформі на смітник органи в пакетах. Подивився на скручене тіло дитини, посинілі руки і ноги, частину шкіри біля серця, що вже почала гнити, волосся, яке випадає і на очі, які благають про допомогу, які хочуть жити. Але чоловікові байдуже. Ні не тому, що він не розуміє. Він чудово знає, що в цьому мішку його життя і ще декількох десятків людей з подібною проблемою. Але робити нічого не збирається. Навіщо? Щоб продовжити життя на декілька років цим потворам?

Все. Серця на смітнику. Двері майстерні захлопнулись. Хлопчик не поспішаючи направився до смітника. Туди де була надія на його життя. Впав біля синіх поліетиленових пакетів. Притулився до серця, що дістав, і почав слухати як воно рівномірно б'ється. Хлопчик впевнений, що це його серце. Його пульс. Його життя.

Рана вже на останній стадії гниття. Хлопчик вже нічого не відчував. Він був просто

шматком м'яса. Але все ж він рахував пульс. Свій пульс. Свого серця, що він тримав в себе в руках.

Намальовані сльози

Сонце давно вже не освітлює цей край. Край вічного холоду, дощу і вологи. Колись давно-давно воно ще змагалось із Осінню, а тепер зрозуміло, що все марно і залишило людей на призволяще. Як тепер каже Сонце – «реаліст». Ось і все. Через це теперішнє покоління навіть не уявляє, що це таке: на небі, велике, тепле, яскраве... Зранку знову дощ, замість вранішнього проміння і співу пташок. Вдень – сніг, замість літньої спеки. Ввечері – відлига, замість теплого вечора і теплого повітря. Вночі – туман, такий густий та щільний, що не видно нічого за якихось двох кроків, замість далеких зірок, можливо вони і є та їх не видно.

Ранок. Холодний. Безрадісний. Дощ барабанить по шибках, напрошується в гості та його не пускають, бояться. Він сидів на балконі і дивився на краплини, що розбивалися об шибку, що відділяла його від реальності. Рожева смужка світанку свідчила, що десь далеко зійшло сонце. Саме ця смужка і давала йому надію і силу кохати. Жаль, що вона так швидко зникає. Всього 3 секунди такого собі щастя. А потім знову сутінки спускалися на землю. Саме так починався кожен день у цьому місті, під такою чудовою назвою Весна. Та що воно означає ніхто не знає.

- Напевно прізвище якогось правителя або засновника міста. – говорили старші. Та всі відомості були страчені з роками і ніхто не шукав істини. А навіщо? І так не погано живеться...

Та він знав, що означає ця Весна. Знає, бо сам пам'ятав. Весна – це надія. Весна – це любов. Весна – це життя. Весна – перемого над поживклим листям. Та вона померла. Все мертве. Лише його душа блукає вулицями. Ні не в пошуках порятунку, його немає. А в пошуках себе. Та напевно ніколи вона не знайде те, що шукає. Бо це напевно теж не можливо. Хоча... вона не втрачає надії. Вона вмирає останньою і їй не судилось померти ні сьогодні, ні завтра.

Дощ – це сльози неба. Тільки воно вміє плакати в цей час. Краплини – це його біль, який

воно відчуває дивлячись на планету Земля і що з нею роблять люди, ті хто вважають себе господарями. Та це лише їхні власні ілюзії, які вони плекають, хоча б для того, щоб прожити ще один день. А насправді вони лише ланка в природі, ні вищі, ні нижчі від звичайнісінької рослини, яку вони топчуть на асфальті. Ось так.

На дорозі з'явилися робітничі автобуси. Вони везуть тіла людей з понурим і пустим поглядами під веселими, усміхненими масками на заводи, офіси чи ще кудись. Страшно на таке навіть дивитись. А знати, що ти один з них просто нестерпно. Та для того, щоб вижити ти повинен у цьому світі померти. Не буквально, звичайно. Якась частина тебе помирає. Натомість з'являється ця безглузда маска і чорний плащ, який ви не маєте право знімати, тільки на ніч. Ось такі часи настали.

Втікти звідси не можливо. Ну, хоча б всі так кажуть. Та спроби ніхто не робив, а якщо і робив то про це не пам'ятають. Едвард саме і був тією людиною, яку не пам'ятають. Він намагався і не раз. Та це в'язниця для всіх і виходу немає. Та сьогодні він ще раз спробує. І результат його влаштує у будь якому випадку. Бо він або вибереться звідси, або загине навіки. Другий варіант не дуже то втішає. Але краще ніж те, що він має зараз. Принаймні йому так здається.

- Це краще ніж нічого. Сьогодні це скінчиться. Сьогодні я стану щасливим. Сьогодні я побачу сонце. – тихо шепотів собі. Він тут нікому не потрібний. У цьому місті люди не прив'язані один до одного. Одягнув плащ. Ні, не чорний, а зелений, яскраво зелений і вийшов на вулицю. Сівши в автомобіль він почув, як десь за рогу виїхала поліцейська машина.

- Швидко працюєте. Та не так швидко як хотілось б. – він засміявся і натиснув на газ. Через декілька годин і поліцейські відстали і він нарешті виїхав з міста. До вечора вже підїхав до гори. А за нею можливо і свобода.

- Ні, все так просто не може бути. Щось тут не так... - сьогоднішню ніч він провів в машині і завтра мав почати сходити на гору. Ніч пройшла без пригод. Погоні не було.

Зранку його зустрів дощ і звична рожева смужка та сьогодні вона протрималась вже 10 секунд. Він не мін намиливатися цим видом. І тому, коли вона зникла майже відразу

почав сходити. Він наче відчував як морок відступає. Він його залишає. До вечора попри втому, що звалювала його з ніг він все таки видерся на вершину і... там його чекала вона.

- А ти...хто? Як тут опинилась? – це зовсім не те, що він очікував побачити. Він навіть думав, що його ту буде чекати поліція, але це... цього він не очікував.

- Ми тебе чекали. Ти маєш все змінити. Там за пагорбом вертоліт і чекає він на тебе. Тому поспішимо і залишимо всі розмови до більш спокійного часу.

Вона розвернулася і пішла. Він залишався стояти наче вкопаний. Шок. Вона пройшла кроків з десять повернулася і поманила рукою привітно посміхаючись.

Ось хто така Весна. Вона виявляється не покинула цей світ і веде боротьбу з Осінню. Вона бореться за свободу. Не вистачало їй лише його закоханого серця, душі, що вірить! ВІРИТЬ!

Політ не тривав довго. Вже через декілька хвилин вони опинились на скалі біля моря.

- Пригнемо?

- Що? Я думав ми будемо боротись!

-Ха. Я пробувала та марно. Це найоптимальніший вихід. Не загинути там на тому сталюму столі, а потім згоріти в тому куполі. Ні, я краще загину так. Ти зі мною?

- Я сюди йшов у пошуку порятунку! А ти...

Вона не дослухала і вийшла на вулицю, підійшла до кінця скали і... стрибнула. Він вибіг, протираючи очі, не вірячи в те, що сталося. Це просто не можливо... це жорстоко...

Одинока постать, чиї силуети вималював захід, що тривав 3 секунди. Доц. Та навіть він не прогнав його звідти. Він чекав. Чекав поки вона воскресне.

Перший вчитель

Звичайний день, такий як і всі. Одноманітність. Тільки Вона чомусь бачить барви у всьому, навіть у пожовклій від гарячого сонця траві. Чому? Відповіді і Вона не знає, або не хоче говорити, лише посміхається у відповідь. Хто вона? Звичайна дівчинка підліток, яка любить життя, яка любить сонце і місяць, яка обожнює літо і зиму, холод і спеку, яка посміхається. Хоча ми ніколи не вміли посміхатись. Чому у всьому вона бачить прекрасне? А ми ніколи не бачили нічого крім пилу і бруду? Дивна... до того ще й дивні речі говорить і весь час мрійливо поглядає на небо, або постійно читає якісь книги. Які? Невже в книгах вона знаходить «це»? ніхто не знає.. можливо і на краще, бо хто менше знає, той міцніше спить! А якщо все наше життя - це і є сон?! Хм. Можливо... а якщо все наше життя ми тільки те і робимо, що спимо і бачимо сни, іноді кольорові, а іноді чорно-білі? А час не чекає, коли ми прокинемось. Він іде, іде туди де існує лише вічність.....а ми і забули, що нам час пробуджуватись. У вісні ми радіємо, плачемо, кохаємо, страждаємо. Та все ж рано чи пізно це все набридає і ми врешті-решт прокидаємось. І стикаємось з тим чого раніше не бачили... та є і винятки. Це ті хто не має бажання спробувати на смак реальність, випробувати свій досвід на практиці. Це ті кому подобається така буденність. Вони лише сплять, сплять все життя! І напевно і самі про це не здогадуються, не шукають чогось іншого.

У вісні нашу підсвідомість готують до жорстокого світу. Дехто прокидається рано, занадто рано. Психічно він ще не готовий сприйняти речі такими якими вони є. саме тому і частішають випадки самогубств. Самогубство – це всього-на-всього лише наслідок того, що хтось не доспав.

Сон – це ілюзія, макет, тінь життя. Він дає лише поштовх, щоб пізнати себе, пізнати реальне життя. А що робити нам далі: жити чи спати, вирішуємо лише ми.

Сон – це наставник. Вчитель, який робить нас такими, якими ми є зараз. Та приходиться час і він відпускає нас у вільне плавання. Тоді приходиться до нас самотність. Тоді виникає бажання повернутися у сон, вічний сон. Тоді ти бажаєш, щоб сон став твоїм життям...

Цікаво, а вона спала чи ні. Коли прокинулася? Чи вона і є СОН? Тоді чий? Твій? Чи мій власний? Чи це її сон? Хм. Хто вона? Дівчинка-підліток? Чи хтось більше? Вона мовчить і посміхається своєю звичною для всіх посмішкою... за неї говорять очі. Очі нашого вчителя. Першого.

Вчорашні герої

Один. Два. Три.

Листки один за одним опадають з дерева. Падають в калюжу. Не поспішають, кружляють, танцюють під музику вітру, насолоджуються останніми хвилинами свого несправжнього життя.

Три. Чотири. П'ять.

З дерева зірвалось ще кілька пожовтілих листків. Вони не змінюючи шлях, падають в ту саму брудну калюжу, на якій плаває бензин.

Шість. Сім. Вісім.

Вітер зривається. І його симфонія перетворюється в похоронний марш. Він радіє. Бо знає, що переміг.

Дев'ять. Десять. Одинадцять.

Своїми мертвими очима листя вдивляється в дно калюжі і тихо зітхає. Воно розуміє, що це останнє, що воно побачить до того, як помре.

Дванадцять. Тринадцять. Чотирнадцять.

Вітер не знає жалю. І ще одна порція листя зривається. Чути сміх. Це осінь насолоджується перемогою.

П'ятнадцять. Шістнадцять. Сімнадцять. Залишились лише голі гілки. Пусто. Лише листя плаче на холодній землі. Воно програло. Хоча так сподівалось на перемогу. Так само як і те, що було до них, і те, що буде після нього. Сльози. Мертві сльози.

Для листя несправжнє життя закінчилось і настала несправжня смерть. Та не для цього світу. Світ, напевно, вічний. Він відродиться, коли настане весна. І черговий раз засне з приходом осені. Так, він вічний. Але не дивлячись на свою велич, світ не пам'ятає героїв. Вчорашніх героїв.

Замкнені двері завтрашнього дня

День. Тиждень. Місяць. Рік. Десятиліття. Тисячоліття. Все це не має значення поки ти живеш і поки не знаєш, що завтра уже не настане.. Ти живеш і радієш, бо знаєш напевне, що з тобою станеться найближчим часом. Але ні що не вічне, не вічний і наш світ...

... коли до ваших рук потрапить цей маленький клаптик паперу і ви це читатимете мене вже не буде, так як і не буде цього світу. Нічого не буде. Можливо це звучить дуже дивно, та так було і буде. Все скінчилось. Це кінець. Це остання ніч, коли на цій клятій планеті ще хтось буде дихати. Останні години життя. Страшно. Страшно від того, що не знаю, що буде завтра. Тільки теоретично ми здогадуємось, що трапиться з нами. Завтра сонце розколеться на тисячі уламків. І більша частина них впаде на Землю. Як? Не знаю, як це пояснити, але в цьому винні люди. Ми винні. Занадто багато вже вимагали люди від природи. Занадто багато. Тому ця війна мала якось скінчитись. А почали цю війну люди, задля забави, через своє самолюбство. Саме через нас з вами зруйнується світ. Через те, що кожен хоче відчувати себе Богом. А це не можливо. Сьогодні ми востаннє п'ємо це п'янке повітря. Останній раз бачимо сонце, його тепле проміння востаннє буде освічувати цю темну діру, яку називають світом. Це наш останній світанок. Маленькій квітці вже не судилось розпустись. А метелик, який залетів до мене через вікно ввечері, вже ніколи не повернеться додому. В наших очах застигло болюче минуле, навкруги теперішнє не може бути гірше і майбутнє вбиває надію на краще з кожною секундою стаючи теперішнім. Ми боїмось майбутнього, ми закрили для себе двері у це загадкове «завтра». Я бачу, як сонце піднімається з-за горизонту. Я радію останньому промінню. Не усвідомлюючи, як воно може стати вбивцею. Цей лист я заховаю. Може, хтось чи щось його знайде. Це буде маленьке послання з минулого...

Минуло мільйон років, а може ще більше. Сонце знову народилось, а на Землі знову з'явилося життя.

Так було завжди. Повторялось синхронно. Світ народився, а потім помер, а потім знову відродився... раз у раз. Але одне залишалось незмінним – люди. Вони кожного разу робили одну і ту ж помилку. Вони хотіли стати володарями того, що не потребує хазяїна. І кожного разу руйнували світ, себе. Вони схожі на метелика, який летить на вогонь, а потім згоряє, через своє хвилинке бажання.

А зараз знову розпочинається новий день. Ранок б'є прожектором у вікно. І все здається таким привітним і сонце не дуже схоже на вбивцю поколінь .День. Тиждень. Місяць. Рік. Десятиліття. Тисячоліття. Все це не має значення поки ти живеш і поки не знаєш, що завтра уже не настане. Ти живеш і радієш, бо знаєш напевне, що з тобою станеться найближчим часом. Але ні що не вічне, не вічний і наш світ...

Ніколи не здайся

Сонце вже давно схилилося за горизонт. Темнота поволі пожирала все навколо. Маленьке містечко не стало виключенням. Ніч опускалася на звивисті вулиці, невисокі будинки, брудний парк. Ніч поволі проникала в душі людей, в їх очі, перетворюючи тим самим їх на маріонетки.

Але в його душу темнота ніколи не знайде дорогу. Ні-ко-ли. Тому що він вмів бачити сни. Звичайні сни. Хоча він, напевно, єдиний хто розуміє значення цього слова. Один – єдиний. Життя тим і цікаве, що дозволяє сни зробити реальністю.

Він не вірить в долю. Це лише привід для людей, щоб нічого не міняти. Вони не хочуть пізнавати таємниці, яку від них ховає ніч. Люди живуть тільки під чийсь керівництвом. Їм легко повірити в брехню, але важко самостійно шукати істину. А саме доля і створює цю саму брехню і примушує в неї вірити. Але тільки не для нього.

Душа цього Світу вже давно померла або пішла кудись до інших. Адже Вона живиться людським щастям. Щастям, але також і горем, заздрістю, ревнощами. Але люди давно вже по забули про це. І винувата в цьому частково Ніч, а частково і наївні люди.

Але Він вибрав інший шлях. Він повинен був вибрати між тим, до чого звик, і тим, до чого тягне. І вибрав друге. Саме цим він відрізняється від інших людей, для яких дні схожі один на одного і по цьому перестають помічати хороше в їх житті. Він не *такий*.

Він уміє бачити маленькі нитки життя які сплітають весь цей світ. Він вміє бачити маленькі крапельки роси на рослинах і посміхатися у відповідь. Він уміє слухати дощ і приймати його музику. Він уміє любити душею ту, якої немає поряд. Ну і хай! Головне у нього є спогади. Не все, звичайно, було такий гладко. Він падав, його топтали в бруд, викидали на вулицю. Але Він не здавався, не упускав руки. Він прагнув до заповітної мрії. У небо.

Він порвав нитки, які були прив'язані до зап'ястків. І йому вдалося відкрити секрет щастя для себе. А все так просто! Просто потрібно бачити все, що тебе оточує, і ніколи при цьому не забувати дивитися під ноги.

Два крила.

Душа.

Любов.

Ангел, який народився серед галасливих вулиць, і зумів знайти дорогу в небеса.

Подорож у своє життя

- Квиток є?

- Ні. Без нього обійдусь. Вірно?

- угу. Тебе ж чекала як не як. – вона посміхнулась і поглядом запросила сісти. Автобус був порожній, він був єдиним пасажиром. Це був його шлях.

- знаєш хто я? – запитала вона не відриваючи погляду від дороги.

- Мені розповідали. Ти... ти совість. Напевно.

- Що очікував інше побачити?

- А ти як думаєш? Я очікував на щось краще, а тут... - він замовк, його поглинуло побачене за вікном. За вікном пробігали тисячі міст, планет, Галактик. Вони мчали в часі, а точніше поза його межами.

- Ми поза реальністю, так? – промовив він після кількох годин споглядання картини за вікном.

- А ти знаєш, що таке «реальність»?

- Ні не знаю. – Він тільки щойно зрозумів, що не знає, що це. Він часто вживав це слово, а значення так і не знайшов. Дивно, а хто придумав цей термін?

З дні потому.

- Зупинка «дитинство». Хочеш вийти? – вона зупинила автобус і вперше за всю подорож подивилась йому в очі. Вони були світлі, але колір було важко визначити. Вони випромінювали світло і розум. Совість? Нехай буде совість...

- Хочу, напевно. Це спогади, чому б і не згадати... - він вийшов з автобусу, двері за ним захлопнулись і Він полинув в світло. Щось далеке і неосяжне людським розумом.

День потому

Він зупинився перед дверима трохи повагався, а потім зайшов до середини.

- Сподобалось? – вона натиснула на газ і автобус знову рушив, здавалося б в нікуди.

- Ні. – він втупив погляд в підлогу і сів у крісло.

- А якщо чесно? – її голос звучав рівно і невимушено.

Він трохи повагався, а потім тихо промовив.

- Сподобалось... я хотів там залишитись та не зміг. Я хотів.... Розумієш, там ще ніхто не знає ким я буду. Мене любили. Всі посміхались. Я відчував як життя наповнює мене. Я жив. Я радів. Я хочу туди...

- Ти не для цього тут. Залишитись в минулому це все одно, що померти. Думаю, це ти

краще розумієш за мене

Вони знову мчали повз час. Що там його чекало він не знав. Він не розумів як сюди потрапив і чому та вбачав в цьому свій сенс.

2 дні потому

- Зупинка «коханья». Цікавишся?

- Ні.

- А дарма.

- Я там був. Мені не сподобалось. Їдемо далі.

Автобус рушив далі, залишаючи позаду яскраво жовте світло. Він боявся того, що він такий, він боявся того, що існує.

День потому

- Зупинка «страждання». Сюди-то ти завітаєш?

- А вони там? – він підвів на неї благальний погляд, десь там всередині душі зародилась сльоза та не окропила щоку, поїдену зморшками.

- Вони там, де ти їх залишив, – вона відкрила двері і навіть не глянула на нього.

Він залишив автобус, який вже почав його дратувати. Його постать поглинув брудно-зелений дим. Він зробив крок вперед, його голову заповнив крик і біль. Боляче.

Не пройшло і тридцять хвилин, як він повернувся, а точніше прибіг. На обличчі були помітні мокрі доріжки сліз. Жалкує. За чим? За часом... за тим першим уколом...

- Ти знала, що вони там! Ти знала, що вони страждають! Ти знала, що все буде так! Навіщо ти взагалі з'явилась на своєму довбаному автобусі? Навіщо? Зробити мені боляче? Да щоб ти знала, я вже давно страждаю та я залежний, наркоман! Ти це хотіла почути?! – він кричав, плакав, ставав навколішки та не молився.

- Не я винна, що вони там. Не я винна, що ти їх туди загнав. Не я винна, що ти став таким. А з'явилась я тільки тому, що ти мене покликав. – вона і далі не замінювала тону в голосі. Невже їй було настільки байдуже? Хоча в очах не було і іскорки байдужості.

- Та пішла ти. Прощай! – він направився до виходу, гримнув у двері ніби просячи їх відчинити.

- До побачення. Я тебе почекаю. – вона відчинила двері, коли він вийшов, вона не зрушила з місця.

5 днів потому

- Звідки ти знала, що я повернусь? – він зайшов до автобусу і всівся на останнє сидіння.

- Ти прийшов шукати себе, а не свої помилки чи героїні вчинки. Ти вже це все прожив і

нічого не змінити. Поїхали? – вона натиснула на газ і вони рушили з місця, залишаючи позаду його прожите життя.

Він втупив свій погляд у вікно. Повз нього пробігали різні картини, зупинки, дим, вогонь, дощ, радість, його життя, його смерть... він заснув, або думав, що спав.

- Я хочу повернутись назад і все виправити. – сказав він після «сну».

- Це тобі не відеогра, де ти можеш все промотати назад і щось змінити. Це твоє життя. А навіть якби ти і повернувся, щоб ти змінив?

- Я... перестав би вживати наркотики, повернувся у сімю, водив би сестру до школи, працював, я почав би жити! Повернувся б неї, сказав, що кохаю. Розумієш? Жити...Розумієш ЖИТИ!

- А що ж ти робив до цього часу?

- Не знаю. Так ходив по світу і жалівся на всіх. Звинувачував всіх. А винний тільки я. де моє тіло?

- Як і раніше, в лікарні.

- Я буду жити? – вмвляючи останнє слово голос його затремтів і по щоці покотилась одинока сльоза.

- Це вже залежить від тебе. До речі батьки твої поряд.

- Знаю. Мама тільки що взяла мене за руку, я це відчуваю.

- Будем прощатись?

- А можна ще одну зупинку?

- Яку?

- ... «смерть»...

- Ти ще туди потрапиш. Та не зараз, ще не час.. Прощай.

-До побачення.

- Ні-ні. Краще нам з тобою не зустрічатись принаймні цьому житті.

Він прокинувся. Поряд сиділа мама, яка тримала його за руку, біля вікна стояв тато, було видно як він нахмурився і поринув у свої роздуми.

- Я вас люблю. Ви найдорожче, що є в мене. Пробачте, я все виправлю. – він ледь промовляв кожне слово. Було важко навіть дихати.

Кімнату наповнило яскраве світло , а звук віддаляючого звуку мотора розрізав навколишню тишу.

Ціна – ваше життя

Історія №1

Аптека. Звичайнісінька, таких повно в кожному місті. Якійсь підозрілий підліток, з червоними очима(напевне від недосипання чи можливо від..?) зазирнув до маленького віконечка через яка посміхалася вже не молода жінка.

- Кетамін. Мені потрібен ке-та-мін. – голос підлітка звучав не впевнено, ніби боявся, що йому зараз дадуть по обличчю здоровою битою, яку жінка ховає під прилавком.

Цей препарат не продають без рецепта, саме тому хлопець навіть не чекав відповіді і простягнув жінці гроші (більше ніж потрібно на кетамін) і золотий жіночий годинник. Жінка вагалася. Це кримінальна справа. Але все ж відправилась до комірчини і за хвилину принесла кетамін, непевно простягнула підлітку і забрала гроші. Жінка не могла подивитись підлітку в очі, а лише втупилась в зошит, вдаючи, що знайшла там щось цікаве. Боялась? Навряд. Жінка прекрасно знає до чого доводить кетамін. Простіше говорячи, це лише наркотик.

- Дякую. Я нікому не скажу. – хлопець вилетів з аптеки і відправився до розваленого будинку далеко від міста. В кармані куртки він міцно стискував своє спасіння, ніби боявся, що хтось може його забрати. Все він на місті. Старий дуб, чорний від якоїсь пожежі, давно знайомий цьому хлопцю. Під корінням схований шприц і вата. Швидко дістав шприц, розбив ампулу, набрав прозорої рідини в шприц, холодним спиртом, який дістав з карману, намазав плече і зробив укол. В нього є талант лікаря, тільки б не так його використовувати... Зіниці звузились. Руки перестали труситись. Тут напевно мав би наступити кайф. Але не на цей раз. Тепер він відчув пустоту. Намагався востаннє подивитись на прожите життя і бачив там пустоту. Це було востаннє.

Історія №2

Магазин. Маленький, нічим не примітний, але відвідувачів було доволі багато, бо скоро свята і всі заковували продукти. Серед дорослих тьоть стояв хлопчик, років так 15-16 не більше. І був ще школярем. Коли настала його черга він непевно роззирнувся довкола і панічно понизив голос.

- Пачку «Бонду» - простягнув зжату пачку.

Молода дівчина в голубому фартуху, який їй надзвичайно не личив, потягнулася до прилавка, на якому лежали цигарки. Через секунду вона вже протягувала їх хлопцю. Ніхто не дивується цій покупці. Звичайна покупка, що тут такого? І всі прекрасно розуміють, що не татові. Забравши пачку він вибіг з магазину, сховав цигарки в портфелі, десь між щоденником і підручником з хімії, і відправився в парк. Там, на дальній лавочці він і примостився. Дістав одну сигарету, другу, третю, четверту. Що ви хочете,- людина знімає «стрес»! Але полегшення не приходить. Ось уже і п'ята, шоста,сьома викурена. А полегшення немає. В смітник полетіла порожня пачка. Полегшення так і не прийшло. Натомість з'явилась пустота. Пустота всередині його. Востаннє обернувся і подивився на свій життєвий шлях – пустота і пилюка. Це було востаннє.

Історія №3

Вже давно перевалило за північ. Життя на темних вулицях почало пробуджуватись. І через декілька годин всі місця і столики були зайняті у всіх кафе та барах, у клубах не можна було навіть пропхнутись. Всі кому не виповнилось 16, або як їх ще називають малолеткі, пильно дивляться навколо себе,намагаються помітити чи немає десь близько дяді в формі. Бо всі знають про новий закон, що діє зараз. Після 11 години, тим хто не досягнув повноліття повинні сидіти вдома. Але які ж ті дяді тупі, думають, що так воно і буде? От наївні!

Ось і приклад. Маленька дівчинка років так 13-14 в не зовсім тверезому стані завалюється в кафе-бар. Вона і так не впевнено на землю ступає, а з високими

підборами... одним словом путається в власних ногах. Не дивлячись на це, направляється до стійки бару (дивно їй це вдається без пригод) і замовляє щось на зразок водки з соком, такої фігні зараз вистачає. І направляється до столика, але не судилося їй до нього дійти. Вона подає на підлогу і починає рвати. Це все чим вона снідала і обідала опиняється на підлозі та її взутті. Плюс до цього всього не втримуючись ще й падає у все це обличчям, яке не дуже свіжим було і до цього. У такі позі пролежала (відпочила..) і направились до виходу. Прямо біля виходу її ще раз вирвало (напевно вона ще встигла перекусити і після обіду..). потім впала на траву. Все, що в неї було в голові це пустота. Вона наповнювала дівчину зсередини і розривала на частини. Це востаннє. Швидка вже не встигла.

Так можна продовжувати довго-довго. Таких історій багато, вони нас оточують, тиснуть на нас і водночас зваблюють. Не знаю чому вони так почистішали. Хоча ні, знаю : батьки не достатньо приділяють уваги, гнучкі закони з боку держави, Інтернет де так і кишить рекламами, відвертість на екранах телевізорів. І ще один дуже важливий фактор: людська байдужість. У нас час нікому немає діла до іншого. Тапер навіть на подивляться на дитину, яка скорчилась під стінами якогось будинку, чи на підлітка яки прямо на вулиці намагається покінчити з життям. Ми стали байдужими один до одного і через це гинемо. Люди з'явилися як вид саме завдяки тому, що змогли краще згуртуватись ніж тварини. А зараз ми рухаємось назад. Наш світ руйнується, розбивається на мільярди частинок – людей. І все навколо перетворюється на хаос. Навколо пустота. Вона окутує все, не залишаючи поза увагою нічого. Тепер пустота і є світом...

Людина – суперечлива гармонія

В людині гармонійно поєднуються крига і вогонь, камінь і вода, почуття і байдужість, егоїзм і альтруїзм, музика і тиша. В людині є все, але що вона доносить до інших – суб'єктивний вибір. В когось більше асфальту, каміння, току, цегли, селітри. В когось більше неба, трави, квітів. В когось більше життя. В когось більше смерті. В когось більше ненависті до одного і до іншого. Ми маємо потенціал. Але не розуміємо, що з ним робити і тому просто затоптуємо в бруд, в могильну яму, забуваємо про нього, як про непотрібний хлам, що викинули з будинку в понеділок, забуваємо, як про дим, що створює сигарета, забуваємо, як про родича, що загинув у автокатастрофі. А натомість пам'ятаємо про набридливий дзвінок посеред ночі, про те, що хтось випадково наступив вам на ногу, про те, що вас колись образили, про ляпас, що самі заслужили, про бійку, де вам вибили зуб. Пам'ять - дивна річ. Вона повністю в нашій власності. Ми пам'ятаємо

лише те, що хочемо, що пропускаємо через бар'єр, створений власноруч для відсіювання непотрібу. А непоріб – це ніщо інше, як наше життя.

Ми прагнемо до свободи. Але не свободу духу, бажання творити, відчувати, кохати. А сваволі, свобода – це сьогодні пограбування за яке нічого не грозить, це вбивство без докорів совісті, це взагалі відсутність совісті. Хтось сказав, що свобода схожа на глину: вона може бути рідкою, а може бути цеглиною, а вибір за нами.

Ми говоримо про моральність. Але не про ту, якої потрібно дотримуватись, а про ту, якої немає. І про те, що сьогодні моральність не в моді. Тому на зміну приходять аморальність. Не просто порушення правил поведінки, етикету, моральну розбещеність, а це дещо гірше. Це моральне дно, якого ми досягли з усмішкою на обличчі.

Ми вчимо своїх дітей дотримуватись манер. Але сюди не входить повага до жінки, етикет, правила поведінки на вулиці і в колі друзів, повага до батьків та природи. А сюди входить хитрість зробити так, щоб ошукати свого партнера при цьому так, щоб це виглядало законно; підставити когось, аби підозра не впала на вас.

Ми дотримуємось закону. Але перш за все підтасовуємо закони під себе, щоб потім при скоєнні злочину прикритись тим же законом. Раніше вбивство навіть не розглядалось: або смертна кара, або довічне ув'язнення. Зараз же з'явилися обставини, що полегшують долю вбивці, що дозволяють йому вбити.

Ми намагаємось довести, що ми високорозвинені особи, а натомість ми перетворились на маленькі одиниці світу, що злякано роззираються довкола, міцно тримаючи свої речі при собі і бояться удару в спину. Ми стали хижачками, а наша здобич – такі ж як і ми - хижачки. Світ людей перетворився на світ тварин, зляканих тварин, тут виживає сильніший і хитріший, той у кого немає совісті.

Ми досягли Місяця і повернулись назад, а знайомитись з новою людиною куди важче випробування.

Люди – це загадковий вид тварин. Спочатку ми гуртувались, створювали племена, общини, держави, щоб захиститись, а тепер цураємось один одного, бачимо в своєму сусідові потенційного вбивцю. Ми закриваємо оселі і авто на десять кодівих замків. Міліцію відвідуємо в сто разів частіше ніж церкву, при цьому стверджуємо, що прагнемо до відродження духовності.

Кажемо одне – робимо інше.

Адже мало бачити – треба побачити. Мало чути – треба почути.

Ми вміємо виживати – але не вміємо жити.

Можливо це схожу на утопію, а вона не можлива. Поки що не можлива. Поки людина не захоче зробити себе досконалою і прийняти світ, заповнюючи його не досконалість собою.

...про людський погляд за годину до світанку..

Ви колись бачили, як затихає світ у Вас за вікном? Як припиняє скиглити стара яблуня? Як туман від тисячі машин тихо йде геть? Як хтось запалює зірки і робить це з відчуттям відповідальності? Як припиняє падати листя, не тому, що воно так захотіло, а тому, що всьому свій час? Та ні, на це ніколи не вистачає сил, бо Ви відчуваєте втому, яка пронизує все тіло від мозку до найменшого капіляра на мізинці правої руки. А ті хто вважають, що бачили, досить придурюватись, бо це можна лише відчути. А знаєте чому? Бо ваш мозок працює і лише надає форму думкам, бо він має кнопку вкл /викл, бо він – машина. Досить-досить-досить, бо розмови про щось більше ніж поїсти-поспати-подивитись-телевізор-увімкнути-комп звучить як розмова на базарі. Досить-досить-досить....

Стоп. Нажміть на гальма. Вирвіть проводи із розетки. Хоч на тиждень, цього буде досить, щоб вдихнути повітря, яке так потрібне, ні не для ваших легень чи мозку, а для вашого серця. Воно щодня перекачує літри крові, вдивляється у ваш страх, і у вашу

надію. А натомість чує до чортиків банальну фразу «Мені набридло це життя». Мені здається, що це доволі егоїстично по відношенню до нього. Бо ваше серце не хоче, щоб ви падали у власноруч викопану прірву, а потім плакали, бо насправді страшенно боїтесь померти. А все через те, що ви втомились...втомились...

Стоп. Припиніть крокувати. Відкиньте пелену «псевдо» і «анти». Тоді побачите, що насправді та темнота, що вам ввижається на кожному розі, насправді належить не цьому світові, вона знаходиться у ваших зіницях. Бо ви не хочете дивитись на світло. Правда? Ну зізнайтесь хоч собі в цьому. Ми дивимось на розклад уроків – бачимо головну біль, «забитий» чи «зварений» мозок і втому.

Ми дивимось на годинник, що показує 7 годину ранку – бачимо бажання спати, подушку і втому. Ми дивимось фільм – бачимо несправжню реальність (хіба реальність може бути несправжньою?), радість (та не свою) і втому. Але не те, що нас сьогодні може чекати безліч класних і просто прекрасних хвилин життя, заради яких можна стояти на ногах ще о 6 ранку і радіти за те, що хтось на екрані посміхається. Натомість ми переслідуюмо чи втікаємо від диму, туманів, вітру, чиїхось спутаних думок і спогадів, а потім скоріше додому, в безпеку, комфорт, теплоту і сон. Та ці перегони тривають відносну вічність, бо ми бачимо лише втому...втому...і ще раз втому. Власну втому.

Стоп. Дайте спокій власному егоїстичному «я». Навчіться піднімати сміття і кидати в урну. Адже сміття це щось більше ніж використана упаковка із-під морозива, це ті думки, що збираються у вашій голові і кричать про найдурніше, що можна (про те, що вас недооцінюють, про те, що вас не люблять, про те, що Вас ненавидять, про те, що Ви нікому не потрібні), але не про те, що потрібно. Викидаючи реальний папірець в реальну урну, домовтесь із собою і скажіть наприклад «Якщо мені здається, що мене недооцінюють, я буду ще наполегливіше працювати, ще старанніше» або «Мені здається, що мене ніхто не любить, а це лише тому що я не готовий прийняти цю любов, але я буду старатись, тим паче Бог завжди зі мною, і Він мене любить» або ще так «Мені здається, що я нікому не потрібний, але насправді це я власноруч збудував таке ставлення, тому спочатку я зрозумію в кому нужадюсь я, тоді в мені теж будуть нуждатись». І так кожного разу. Але не варто це сприймати, як створення власного морального сміттєзвалища. Адже можна викинути і не сміття, а дещо важливе, що робить вас людиною. Бо людина, яка створила сміттєзвалище, сама по суті стає ним. Це страшна людина. Я їх бачила – це огидно. У них мляві, широко відкриті очі, які вічно дивляться на тебе, але ніколи тебе не помітять, у них все руйнується у хвилях, для них руйнується світ під тяжкістю власного «я», гордині, самозакоханості..

Стоп.

Стоп.

Стоп.

Поверніться назад і пізнайте про смуток від паперових стаканчиків , які несе тротуаром вітер, про іржаву безнадію того знака на бензоколонках, про людський погляд за годину до світанку, про щось, що стосується життя, і блідого життя після життя, і життя в смерті, і смерті в житті, про історію кожного, мотиви і репліки – старі, добре знайомі, але всерівно нові. Пізнайте... адже якщо немає фантазії – немає і дійсності. Немає уяви – немає і волі. Немає неможливих мрії – немає і можливих рішень. Але мало пізнати. Це треба відчути. Пропустити через кров, дихання, загрубілий шар епідермісу і думки. Відчути в окремоті і все разом. Відчути.

І тоді не буде тошнотливої романтики, банальних відчуттів і втоми...ваша втома зникне.

Будете лише Ви і цей, сповнений радості та щастя з відкритими обіймами, світ))))))

Щоденник: вагома річ чи зайва вага у портфелі?

Хімія, фізика, історія, біологія, купа зошитів, ручок, що не пишуть, коректор, гумка, зламана лінійка, дірявий пенал – це напевно вміст портфеля чи не кожного другого старшокласника. А чи знайдеться місце серед нетрів безрозмірного шкільного портфеля місце і для друга-щоденника?

Ще якщо учні 2-8 класів носять щоденники і намагаються принаймні їх заповняти, через вплив та настанови батьків, то вже із старшими класами – проблемки. Але носити щоденника із собою – це не значить просто закинути у дальню кишеню і забути, а це значить його заповняти, давати на підпис батькам та класному керівнику, записувати домашнє завдання. Але чомусь це немає такого важливого значення. І щоденник перестав бути провідником у країні знань. Набагато зручніше записати домашні вправи простим олівцем на книжці, а потім і зовсім забути про нього, та і книжок менше за спиною. Але чи дійсно щоденник зайвий? Наприклад, я знаю що старшокласники, а особливо хлопці – вважають, що носити щоденник це просто не модно та не актуально сьогодні. Адже вже з'являється думка, що старшокласники вже дорослі люди, тому щоденник – це щось із минулого. Але невже бути дорослою людиною означає викурити цигарку, не виконати домашнє завдання, десь випробувати власні кулаки. Це ніщо інакше як звичайні понти, дитяча грайливість не будьте, а дорослими людьми тут, як то кажуть навіть і не пахне. І проблема із щоденником набирає дещо більших масштабів, ніж ви думаєте, бо має психологічне підґрунтя у формування свідомості старшокласника.

А де ж відповідальність? Вихованість? Чесність? Куди поділись абсолютно вічні цінності, яке людство плекало протягом багатьох століть і які виступають одними із основних ознак подорослішання. Але сьогодні це ж не модно. Куди краще псувати своє здоров'я, не вчитись, забити на навчання, не носити підручників і зошитів, корчити із себе клоуна на уроках.

А згадайте себе у другому класі, коли вам купували щоденника, які ми були задоволені та горді, як ми пишались собою, бо ми другокласники. А де ж сьогодні предмет гордості? Чи може ви його і не купили? Або завели відразу два: один – для батьків, один – для вчителів, повірте і таке буває. Але жоден з них не ведете належно.

Гордо говорите « Я учень десятого класу», але чи заслужено? Адже у віці 15-17 років школа повинна підготувати дитину до дорослого життя, запакувати наче воїна, який буде ознайомлений і з теорією, і з практикою. Але аж ніяк не розмазаного клоуна, який не має навіть уявлення про порядність та вихованість. Що чекає таку людину? Не успіх, не високі досягнення, не захоплення своїх батьків, а у кращому випадку середній рівень життя який не буде влаштовувати ні вас, ні ваших близьких, а в гіршому – моральне і соціальне дно, до якого докотитесь. Не приваблива картина? Отож бо.

Але носити за спиною щоденник – ще не означає уникнути такого кінця, бо потрібно усвідомлювати для чого. Ви думаєте, що той щоденник потрібний вашим батькам, вчителям – це ж зайвий клопіт, а домашнє завдання можна і на клаптику паперу

записати, чи не так? Але цей предмет має інше призначення – виховувати в учнів відповідальність, акуратність, певні моральні звички, підтримувати належний рівень знань, щоб не доводилось червоніти перед батьками через двійки, вести себе належним чином, щоб у графі «зауваження» не з'явився червоний запис класного керівника. Це такий спосіб виховання. Невже комусь з начальників потрібен такий працівник, який не тримає належну чистоту та не буде відповідати за все, що має у картотеці, дос'є, архіві . за такі успіхи нас лишать без роботи ще до першої заслуженої, можна спостерігати і в стосунках з оточуючими. Наприклад: чи будете ви спілкуватись з людиною, яка постійно запізнюється, забуває про обіцянки, не дотримує слова і не тримає язика за зубами? Напевно, ні. Бо кому приємно, коли до нього ставляться як до предмета, який зачекає.

В сімейному житті акуратність відіграє також не останню роль: яка жінка буде звикати до вічно розкиданих шкарпеток та посуду біля комп'ютеру. Щось мені підказує, що до сварок це призведе набагато швидше ніж розбіжності у поглядах на життя.

Тому щоденник – це не лише зшитий папір, що ви тримаєте у портфелі, а це і провідник у світі знань, і дороговказ у майбутньому дорослому (правдиво-дорослому!) житті. Тому не потрібно соромитись у старших класах досі заповняти щоденник та виставляти оцінки, бо це підготовка до життя і від вас залежить, як ви себе у ньому проявите: як безвідповідальна, вічно запізнююча, не охайна, розкидаюча шкарпетки особа чи старанна, приємна, пунктуальна і вихована особистість.

День □ Святого Валентина = поцілунки + уламки розбитого кохання

Прилавки магазинів завалені рожевими сердечками, масово скуповуються подарунки, хлопці в школі нервово збираються у кутках коридорів, боячись підійти до дівчат, а ті весело пурхають по школі, даруючи всім свої посмішки. Ні, це не кінець світу! Це День Святого Валентина у колегіумі!

Знаєте, не буду приховувати, що це свято є дещо підступним. Бо погодьтесь, що справжні почуття не вийде передати словами написаними синьою ручкою на валентинці. Та і взагалі, передавати почуття через папір – не чесно, бо Кохання любить відвертість.

Але, не дивлячись на це, наша чудо-скринька для валентинок була переповнена вщент, дівчата які розносили валентинки, тим кому вони були адресовані, вже через декілька перерв падали з ніг. А це говорить, що в нас в школі є закохані пари =). Святковий БуМ повністю замінив розчарування через те, що не відбувся традиційний концерт. На цій дискотеці, як ніколи панував святковий настрій, куди не глянь: задоволені обличчя, закохані пари, поцілунки, посмішки, один позитиФ =)

Але тут постає питання – чи дійсно День Святого Валентина – це день Кохання, чи можливо в цей день Кохання втікає і ховається десь на краю світу, дивлячись як сьогодні його проміють на валентинки за 3 грн.? Мода сьогодні – це викривлене дзеркало Кохання. Бо скажіть хто сьогодні ще малює сердечка на запотівшому склі, хто просто тримається за руки і може мовчати, хто обходиться без фізичної близькості? Хто? Адже сьогодні так актуально напитись, провести вечір з хто-знає ким, а потім збирати свої атрофовані почуття і емоції, копатись в пустоті власних думок і при цьому заявляти, що це кохання, прикриваючись подарунками та валентинками. А де ж романтичні вечори, ночі проведені в парку просто розмовляючи, де пісні про кохання, чесність, власну моральну чистоту? Чи вже старе і неактуальне, кам'яний вік? Якже низько казати «люблю» всім кого зустрічаєш, від цього ніякого задоволення, а лише чергова огида. Ми ти часто кидаємось в обійми, бо немає до кого йти. Ми шукаємо там прихистку, а знаходимо картковий будинок, що валиться першої ж хвилини проведеної разом. От так і бігаємо від хатинки до хатинки, шукаючи міцного фундаменту. Бігаємо, бігаємо, а потім розчаровано говоримо «Ні, кохання немає, це казки, що буде те буде..», а тоді одружуємося на більш-менш підходящій «кандидатурі» і живемо так все життя. Але це не міцний будинок, бо його фундамент побудований лише за завичкою, через «ТРЕБА». А ви отримуєте задоволення від того, що робите через «потрібно»? Від насаджених рамок та правил, до яких звикаєте, бо треба? І де ж тут Кохання? Загубили? Серед тих численних поворотів і перехресть, то може треба повернутись? Знайти? Але це ж визнання власної помилки, а ми люди, так не звикли визнавати своїх власних проколів, що ладні все життя прожити так-сяк, аби не вертатись. А квітка Кохання всього за декілька кварталів твого хиткого будинку. Вона гине, в'яне, а потім і зовсім зникає. Тоді вже пізно. А ти далі живеш: прокидаєшся, цілуєш в щоку свою кохану, ідеш на роботу, а потім повертаєшся знову до холодних стін примарного будинку.

А хтось кохає. Так чисто, відверто, не через те що «треба», а через те, що так відчуває. Дарує не валентинки, а усмішку, не дорогий букет троянд, а польову ромашку, не замовляє пісень на музичних теле-каналах, а виконує власну піню про кохання на акустичній гітарі, розуміє для чого було створено цей світ, адже його існування можна пояснити лише існування Кохання. Такого, яке ховається у вранішній росі, в тій рожевій смужці світанку, в очах коханої людини, серед весняних квітів, і серед брудного осіннього листа, і в кришталевій воді річки, і у високому блакитному небі, серед далеких, але водночас близьких зірок.

Воно живе, тихенько дихає в тебе в серці, воно не потребує ні їжі, ні подарунків, ні супер промов, вона таке маленьке – а так щиро посміхається, що хочеться вірити.

Ми такі загадкові люди. Ми кажемо, що «кохаємо», а потім банальними фразами пояснюємо, що це таке з наукової точки зору. А кохаємо лише сьогодні, на завтра шукаємо нове «коханячко». Ну люди, слухайте, як можна кохати лише сьогодні? Як можна сваритись з коханою людиною через те, що вона не така як потрібно? Як можна докучати дзвінками? Як можна брехати? Якщо це не кохання – то хоч знайдіть у собі сили зізнатись у цьому! Знайдіть у собі сили, щоб власною поведінкою не змушувати червоніти за вас високе і чисте почуття. Не вливайте у чистий струмок Кохання бруд із вулиці, це просто абсурд.

Очі. Подивіться у очі закоханої людини, ви там не побачити болю чи розчарування, зневіри, страху, байдужості. Там лише Кохання.

Тому кохайте і будьте коханими, але пам'ятайте, що ніяка валентинка не замінить тієї маленької посміхненої істотки, що дарує тепло вашому серцю і зветься Коханням. А якщо ваша душа не танцює вальс із краплинами дощу і коханою людиною – відпустіть, бо там ,за рогом ,на вас чекає ваше квітка Кохання!